

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 73/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **MOT s. r. o.**, Ľ. Fullu 9, Bratislava, zastúpeného Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., Kupeckého 320/33, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/60/2025 z 13. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8Co/60/2025 z 13. novembra 2025. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu a zaviazal ho k úhrade jeho trov konania v sume 544 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Banská Bystrica ako upomínacom súde žalobu o zaplatenie 6 204,90 eur spolu s príslušenstvom proti žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v jeho neoprávnenom užívaní nehnuteľnosti, ktorá je v ich podielovom spoluvlastníctve, v období od 6. mája 2021 do 14. decembra 2021 (222 dní). Proti vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, ktorým neuznal nárok sťažovateľa. Uviedol, že síce užíva dotknutú nehnuteľnosť, pretože je jej väčšinovým podielovým spoluvlastníkom, avšak nedochádza k nadužívaniu nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, pretože v časti spoluvlastníckeho podielu sťažovateľa ju neužíva a jeho užívaniu v tejto časti nijako nebráni, argumentoval taktiež nesprávnym vyčíslením hodnoty nájmu v predložennom znaleckom

posudku, ako aj porušením svojho predkupného práva pri predaji tejto nehnuteľnosti. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“).

3. Okresný súd prvým rozsudkom č. k. 7Cb/9/2022-222 zo 17. októbra 2023 žalobu zamietol (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok). Sťažovateľ proti rozsudku podal odvolanie. Uznesením krajského súdu č. k. 8Co/22/2024-316 z 3. júna 2024 bol prvý rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Okresný súd druhým rozsudkom č. k. 7Cb/9/2022-384 z 19. marca 2025 rozhodol, že žalovaný je povinný sťažovateľovi zaplatiť 70,30 eur spolu s príslušenstvom (prvý výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,74 %. Sťažovateľ podal proti druhému rozsudku okresného súdu odvolanie z dôvodov vyplývajúcich z § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom odmietol odvolanie sťažovateľa proti vyhovujúcej časti rozsudku okresného súdu, potvrdil rozsudok v jeho napadnutej zamietajúcej časti výroku a vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov celého konania a zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k možnosti využitia účinných prostriedkov nápravy proti napadnutému rozsudku poukázal na to, že sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplata sumy 6 204,90 eur s príslušenstvom, a preto dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nemohol využiť s prihliadnutím na cenzus v § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

7. Hoci u žalovaného došlo k vzniku majetkovej výhody, ktorá spočívala v užívaní dotknutej nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve sporových strán bezodplatne po dobu 222 dní, súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci mu uložili povinnosť plnenia voči sťažovateľovi iba v symbolickej výške 70,30 eur. Táto suma bola určená v rozpore s princípom proporcionality a nezodpovedá intenzite zásahu do jeho vlastníckeho práva. Súdmí zúčastnenými na rozhodovaní v jeho veci nebola zabezpečená spravodlivá rovnováha medzi právami strán sporu, čo v konečnom dôsledku viedlo k neprimeranému preneseniu bremena na sťažovateľa, ktorého majetkové práva zostali fakticky bez reálnej ochrany.

8. Krajský súd sa nedostatočne vysporiadal so zásadnými námietkami sťažovateľa predloženými v podanom odvolaní. Napadnutý rozsudok krajského súdu je založený na striktne formalistickom výklade charakteru spornej nehnuteľnosti, ktorý nezohľadňuje skutočné využitie tohto pozemku zo strany žalovaného, ako ani závery ním predloženého znaleckého posudku a taktiež nezohľadňuje ekonomický kontext tejto veci (výnosy žalovaného presahujúce sumu 155 miliónov eur), v dôsledku čoho súdy dospeli k nesprávnemu záveru o výške priznanej náhrady. Napadnutý rozsudok je teda nedostatočne odôvodnený, ústavne nesúladný a materiálne nespravodlivý. Krajský súd v jeho prevažnej časti iba zhrnul skutkový stav tejto veci a vo vzťahu k odvolacím dôvodom sťažovateľa iba poukázal na právne závery okresného súdu, ktoré nekriticky prevzal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv (aj) v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu založeného na arbitrárnych záveroch, v dôsledku nekritického prevzatia skutkových a právnych záverov okresného súdu do napadnutého rozsudku a nedostatočným vysporiadaním sa s ním predloženou odvolacou argumentáciou týkajúcou sa predovšetkým posúdenia charakteru užívanej nehnuteľnosti a rozsahu priznanej náhrady za užívanie spornej nehnuteľnosti.

10. Ústavou vymedzená právomoc ústavného súdu mu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá k dispozícii inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nepripúšťajú sťažovateľovi ako účastníkovi konania možnosť voľby medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ pred tým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Inak povedané, konanie pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že v dôsledku majetkového cenzu podľa § 422 CSP nemohol využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým by v jeho prípade bolo dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 CSP.

12. Ústavný súd sa dôkladne oboznámil s argumentáciou sťažovateľa, ktorá obsahovo minimálne v bode X ústavnej sťažnosti smeruje jednoznačne k rozporovaniu dostatočnosti skutkových a právnych záverov napadnutého rozsudku, teda k námietke jeho nepreskúmateľnosti. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane judikoval, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, resp. námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia vecne zodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, teda vade zmätočnosti, ak dosahujú intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces (I. ÚS 75/2021, II. ÚS 120/2020, III. ÚS 177/2021, IV. ÚS 314/2020). Pri tomto dovolacom dôvode sa majetkový cenzus neuplatňuje.

13. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je tak vo veci sťažovateľa právnym prostriedkom, ktorý mu priznáva zákon (Civilný sporový poriadok), je v jeho dispozícii a ktorý mu umožňuje dosiahnuť nápravu namietaného porušenia jeho práv uplatnením prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Po neúspešnom vyčerpaní tohto prostriedku nič nebráni sťažovateľovi vyvolať ústavný prieskum konečného rozhodnutia dovolacieho súdu a v prípade splnenia podmienok uvedených v § 124 poslednej vete zákona o ústavnom súde aj rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Nevyužitie právnych prostriedkov ochrany práv, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon, zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (druhá alternatíva),

a tým aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu